

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.063/2017/4.

A Debreceni Ítéltábla a felperes neve (felperes címe, képviseletében: dr. Tóth Gyöngyi jogtanácsos) által képviselt felperes neve (felperes neve) felperesnek - a Lupkovics Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: dr. Lupkovics György ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása, 6 386 491 Ft megfizetése iránt indított perében a ...-i Törvényszék 2017. január 18. napján kelt 1.G.40.157/2016/6. számú ítélete ellen a felperes 8. sorszámú fellebbezése alapján, az alulírott napon - tanácsülésen - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, kötelezi az alperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a felperesnek 6 046 029 (Hatmillió-negyvenhatezer-huszonkilenc) Ft tőkét, valamint 100 000 (Egyszázezer) Ft perköltséget, és felhívásra az államnak 364 030 (Háromszázhatvannégyezer-harminc) Ft elsőfokú, valamint 485 374 (Négyszáznolcvanötezer-háromszázhetvennégy) Ft másodfokú eljárási illetéket.

Megállapítja, hogy 19 160 (Tizenkilencezer-százhatvan) Ft kereseti, és 25 546 (Huszonötezer-ötszáznegyvenhat) Ft fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Mellőzi a felperes perköltségviselésre kötelezését.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a felperesnek 12 500 (Tizenkettőezer-ötszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A felperes a 2016. március 13. napján benyújtott keresetében kérte annak a megállapítását, hogy az alperes az A. Kft. vezető tisztségviselőjeként a Ctv. 118/B. § (1) bekezdése értelmében korlátlanul felel a kényszertörlési eljárást követően megszűnt társaság ki nem elégített tartozásaiért, ezért kérte az alperes kötelezését a ki nem elégített hitelezői igénye, azaz 6 386 491 Ft megfizetésére.

Előadta, hogy a Kft. 2011-2014. éves közzétett mérlegadatai alapján megállapítható, hogy a Kft. 2011. december 31. napjától fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, mivel a rövidlejáratú

kötelezettségeinek összege a mérlegek fordulónapjain meghaladta a pénzkészlet összegét. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennállását támasztotta alá az a tény is, 2011. december 31-én az adófolyószámláján 228 539 Ft összegű tartozása állt fenn, ami 2015. december 31. napján már 6 181 655 Ft-ot tett ki.

Álláspontja szerint az alperes, mint vezető tisztségviselő az ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el, a hátralékok megfizetését nem a követelések esedékessége szerint teljesítette, ezáltal megghiúsította a felperes hitelezői igényének a kielégítését.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Álláspontja szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet csak 2014. december 14. napján, a Kft. adószáma felfüggesztésével állt elő. Állította, hogy ezt követően nem tanúsított olyan magatartást, ami a cég vagyonát csökkentette. A cég tartozásait mindig az adott helyzetnek megfelelően fizette, elsődlegesnek mindig a bérleti díj, a munkabér, valamint a megrendelt italárak kifizetését tartotta.

Hivatkozott arra is, hogy tudomása szerint a kénysztörlési eljárásban a felperesen kívül más hitelező nem jelentett be hitelezői igényt.

Állította, hogy önmagában a cég adóhátraléka nem alapozhatja meg az ügyvezető anyagi helytállását, mivel az csak a ki nem elégített hitelezői követelések olyan mértékéig áll fenn, amilyen mértékben a társasági vagyon a vezető tisztségviselőnek felróhatóan csökken.

A ...-i Ítélet tábla - a felperes fellebbezése alapján - a Gf.III.30.388/2016/3. számú végzésével az elsőfokú bíróságnak a felperes keresetét elutasító 1.G.40.070/2016/5. számú ítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

Előírta, hogy a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság tájékoztassa a feleket a bizonyítandó tényekről és a bizonyítási teherről. Vizsgálja a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját, e körben tájékoztassa a felperest arról, hogy neki kell bizonyítania azt, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet az alperes által elismert időpontot (2014. december 14. napját) megelőzően következett be.

Előírta, hogy az elsőfokú bíróság tisztázza azt, hogy az alperes a felperes hitelezői igénye mellett/helyett milyen nagyságrendű egyéb hitelezői igényeket elégített ki, miért került sor az adós cég kénysztörlésére.

A felperes a megismételt eljárásban is változatlanul fenntartotta a keresetét.

Arra is hivatkozott, hogy az adószám felfüggesztését követően - mivel ekkor már nem volt lehetősége az adósnak a törvényes működés folytatására - az lett volna az alperestől elvárható magatartás, hogy a felperessel próbáljon egyeztetni a tartozása rendezése érdekében. Ehelyett az adós cég az áthárított adókat, a munkabérekéből levont járulékokat sem fizette meg a felperes részére.

Hangsúlyozta, hogy a felperesnek nem volt kötelezettsége az, hogy az adóst tájékoztassa az adótartozása mértékéről. Az ésszerű gazdálkodás követelményével ellentétesnek tartotta azt az ügyvezetői magatartást, hogy bár tudomással bírt arról, hogy az adókötelezettség megfizetésének elmulasztása akadályozza a társaság törvényes működését, ennek ellenére éveken át a többi hitelezőt részesítette előnyben.

Az alperes a megismételt eljárásba a korábbi nyilatkozatait azzal egészítette ki, hogy a bíróságnak az Alaptörvény 28. cikke szerint kell értelmeznie a jogszabályokat. Ismételten kifejtette, hogy az adótartozás keletkezése önmagában nem jelenti a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését.

Állította, hogy az alperes az adott helyzetben tőle elvárható magatartást tanúsította, az adós cég osztalékot nem fizetett, a cég vagyonából semmit nem értékesített, a fizetési kötelezettségeit az ésszerűség elve alapján teljesítette, a vállalkozási tevékenységét a nagyobb bevétel reményében folytatta, amit a felperes ráutaló magatartásával helyben hagyott.

Helyesnek tartotta azt az eljárást, amikor elsődlegesnek tekintette a dolgozók munkabérének a kifizetését.

Vitatta, hogy az adós 2011. év végén fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben lett volna, mivel a 2013-2015. években a felperesnek bizonyos összegű adót megfizetett.

Fenntartotta azt az álláspontját, miszerint az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete az adószám felfüggesztésével, 2014. december 14. napján állt elő, mivel ez gátolta meg az adós további működését, így azt, hogy tartozásait a bevételeiből kifizesse.

Az elsőfokú bíróságnak a megismételt eljárásban meghozott, a felperes keresetét elutasító fellebbezett ítélete indokolásában megállapított tényállás szerint az alperes az A. Kft.-nek az alapításától a törléséig a tagja és önálló cégjegyzésre jogosult vezető tisztségviselője volt. A Kft. a ...-i Törvényszék Cégbírósága által lefolytatott törvényességi felügyeleti eljárásban lett megszüntnek nyilvánítva, a kénysztörlési eljárásának kezdő időpontja 2015. november 27. napja.

Az alperes vezető tisztségviselőként eljárva eleget tett a cég éves beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének.

A 2011. évi beszámoló adatai szerint 2011. december 31. napján az adós 769 000 Ft követeléssel, 2 320 000 Ft értékű készlettel, 51 000 Ft értékű pénzkészlettel rendelkezett, ezzel szemben állt 304 000 Ft összegű rövidlejáratú kötelezettsége. Az adófolyószámláján 228 539 Ft tartozást tartottak nyilván.

A 2012. évi beszámoló szerint 2012. december 31. napján az adós 1 643 000 Ft nyilvántartott követelésével, 7 496 000 Ft értékű készletével és a 161 000 Ft összegű pénzkészletével szemben a rövidlejáratú kötelezettségeinek összege 738 000 Ft, a mérleg szerinti eredménye -2 463 000 Ft volt. Adófolyószámlája ekkor 328 839 Ft tartozást mutatott.

A 2013. évi elektronikus beszámoló adatai szerint 2013. december 31. napján az adós 105 000 Ft értékű tárgyi eszközzel, 1 415 000 Ft összegű követeléssel, 2 675 000 Ft értékű készlettel és 130 000 Ft összegű pénzkészlettel rendelkezett, a rövidlejáratú kötelezettségeinek összege pedig 1 535 000 Ft, mérleg szerinti eredménye -7 577 000 Ft volt. Adófolyószámláján 1 846 739 Ft összegű tartozás szerepelt.

A 2014. évi beszámoló szerint 2014. december 31. napján a 353 000 Ft értékű tárgyi eszközzel, 1 375 000 Ft követeléssel, 1 770 000 Ft értékű készlettel és 85 000 Ft összegű pénzkészlettel szemben 2 547 000 Ft összegű rövidlejáratú kötelezettség szerepelt. Mérleg szerinti eredménye -1 754 000 Ft volt, adófolyószámlájának egyenlege 2 974 575 Ft összegű tartozást mutatott.

A felperes ... igazgatósága a 2014. november 6. napján kelt határozatával az adós adószámát felfüggesztette, majd a 2015. augusztus 12-én kelt határozatával az adószám törléséről rendelkezett. A határozatot az alperes 2015. szeptember 2. napján vette át.

A felperes a Kft. kénysztörlési eljárásában 6 386 491 Ft követelést jelentett be. A kénysztörlési eljárás 2016. március 11. napján fejeződött be, ezt a Cégléletről 2016. március 17. napján tették közzé.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint az adós 2011. december 31. napjától kezdődően fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt.

Az elsőfokú bíróság a Ctv. 2014. július 1. napjától hatályos 118/B. § (1), (3)-(4) bekezdései alapján megállapította, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete 2011. december 31. napján bekövetkezett, mivel ettől az időponttól kezdve a likvid eszközei nem voltak elegendőek a lejárt követelések kielégítésére.

Az alperes az elsőfokú bíróság tájékoztatása ellenére nem terjesztett elő bizonyítási indítványt arra vonatkozóan, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet későbbi időpontban következett be.

A felperes a keresetét a Ctv. 118/B. § (1) bekezdésének arra a fordulatra alapította, miszerint a vezető tisztségviselő a fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkezte után olyan felróható magatartást tanúsított, amely valamely hitelezőnek kárt okozott, a hitelezői követelések kielégítését meghiúsította.

A felperes az alperes felelősségét megalapozó, vétkes magatartásként azt jelölte meg, hogy az alperes a hitelezői igényeket nem az esedékességük szerint elégítette ki, illetve hogy az adószám törlését követően nem tette meg a tőle elvárható intézkedéseket a működés törvényességének helyreállítása érdekében, ezáltal meghiúsította a felperes hitelezői igényének a kielégítését.

A felperes annak alátámasztásaként, hogy az alperes mely hitelezők, milyen összegű követelését elégítette ki a felperesi követelés helyett, kizárólag az adós mérlegadataira, folyószámla kivonataira hivatkozott. Ezek alapján megállapítható, hogy míg 2012. évben az adós 734 700 Ft összegben teljesített adófizetése mellett 328 839 Ft összegű adóhátralékot nem fizetett meg, addig 2013. és 2014. év folyamán egyáltalán nem teljesítette az adófizetési kötelezettségeit, míg a működéshez szükséges anyagi és személyi jellegű fizetési kötelezettségeit igen.

A 2013. évi -7 577 000 Ft összegű mérleg szerinti eredménye 2014. év végére jelentősen, -1 754 000 Ft összegre csökkent, ami alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alperes alappal bízott abban, hogy normalizálni tudja majd a működését.

Erre tekintettel az elsőfokú bíróság nem állapított meg az alperes oldalán a felperessel szemben felróható magatartást az adószám felfüggesztésének időpontjáig.

Ezt az időpontot követően azonban az alperesnek arra kellett volna törekednie, hogy az adótartozását a törvényes működés biztosítása érdekében valamilyen módon rendezze. Az adós ezt követően sem teljesített kifizetéseket a felperes felé, a perben rendelkezésre álló adatok alapján azonban nem volt megállapítható az, hogy más hitelezők részére milyen összegű kifizetéseket teljesített, azaz nem volt megállapítható az, hogy a felperes milyen összegű hitelezői igényének a kielégítését hiúsította meg.

A felperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tett, ezért az elsőfokú bíróság a keresetét elutasította, és kötelezte az alperesnek az első- és másodfokú eljárásban felmerült perköltsége megfizetésére.

Megállapította, hogy a pereszes felperes személyes illetékmentessége folytán a feljegyzett eljárási illetéket az állam viseli.

A felperes az ítélet elleni fellebbezésében - tartalma szerint - az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és az alperes, mint volt vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása mellett kérte az alperes kötelezését 6 386 491 Ft, a kénysztörlesztési eljárás során meg nem térült kötelezettség, valamint a perköltség megfizetésére.

A fellebbezési hivatkozása szerint a felperes a megismételt eljárásban becsatolt valamennyi, a rendelkezésére álló okiratot, az elsőfokú bíróság felhívására nyilatkozatot tett. A 2015. évi mérlegadatok azért nem álltak a felperes rendelkezésére, mert az ügyvezető a 2015. évi beszámoló közzétételére irányuló kötelezettségének nem tett eleget, ezzel meghiúsította, hogy a hitelezők meggyőződhesse a 2015. január 1. napjától folytatott gazdálkodásáról. A közzétételi kötelezettség elmulasztása esetén pedig a Ctv. 118/B. § (3) bekezdése szerint vélelmezni kell a hitelezői érdekek sérelmét.

Végig vezette az adós gazdasági társaság 2011-2014. évekre vonatkozó, közzétett mérlegadatait, és azt, hogy ebben az időszakban miként növekedett az adós adófolyószámláján nyilvántartott adótartozás.

Hivatkozott arra, hogy a kialakult bírósági gyakorlat szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének az az időpont tekinthető, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői

előre látták, vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességkor kielégíteni a vele szemben fennálló kötelezettségeket. Ez a helyzet bekövetkezik akkor is, ha az adós egyéb vagyona a kimutatások szerint fedezetet nyújtott volna a tartozások megfizetésére.

A perbeli esetben az adós 2011. december 31. napjától kezdve igazoltan nem rendelkezett annyi készpénz állománnyal, ami fedezte volna a rövidlejáratú kötelezettségeket, és erről az alperesnek tudomással kellett bírnia.

A felperes a 2014. szeptember 11-én kelt levelében az adószám felfüggesztésének terhével felhívta az adóst a hátraléka megfizetésére, az alperes ennek ellenére nem tett semmit a törvényes működés helyreállítása érdekében. Az adószámot éppen arra tekintettel törölték, mert az adós éveken keresztül fizetéseképtelen helyzetben volt, tartozásait nem fizette meg, azokat nem lehetett tőle behajtani.

Utalt arra, hogy az alperes az adós könyvelésének adataiból tudja azt megmondani, hogy a felperes helyett milyen más hitelezők részére teljesített, és milyen összegekben kifizetéseket, viszont az alperes jogi képviselőjének a 2016. június 14-én kelt nyilatkozata szerint az adós az adóhivatalon kívüli valamennyi más hitelező követelését megfizette. Az alperes által elismert tény bizonyítása ezért nem volt szükséges a perben.

Az alperesnek ez a magatartása ellentétes volt az ésszerű gazdálkodás elveivel.

Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a társaság 2011. december 31. napja óta fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, az adószám felfüggesztésével, illetve törlésével pedig megszűntek a társaság törvényes működésének a feltételei is.

Érvelése szerint az alperes felelősségét támasztja alá az is, hogy az adószám felfüggesztését, majd törlését követően nem hívott össze taggyűlést, nem kezdeményezte a cég végelszámolással, vagy felszámolási eljárás eredményeként történő megszüntetését, nem tett semmit a kényszertörlési eljárás elrendelésének megakadályozása, a törvényes működés helyreállítása érdekében.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

Fenntartotta a megismételt eljárásban tett nyilatkozatait arra tekintettel, hogy a felperes is a fellebbezésében a korábbi hivatkozásait ismételte meg.

Helyesnek tartotta az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállást és az abból levont jogkövetkeztetéseket, miszerint az alperes az adószám felfüggesztéséig nem tanúsított felróható magatartást, azt követő időszakra nézve pedig a felperes nem tudta bizonyítani azt, hogy az alperes a felperes felé fennálló adófizetési kötelezettségek helyett milyen más kifizetéseket teljesített.

Az ítéletábra felhívására a felek egyike sem kérte az ügyben tárgyalás tartását, ezért az ítéletábra a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja és (4) bekezdése szerint a fellebbezést tárgyalás tartása nélkül bírálta el.

A fellebbezés részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a perbeli tényállást a felperes által csatolt okiratok - az A. Kft. 2011-2014. évi számviteli törvény szerinti beszámoló, a cégnek erre az időszakra vonatkozó folyószámla kivonata, valamint az állami adóhatóságnak a Kft. adószáma felfüggesztésére irányuló eljárásban hozott határozata - alapján a jogvita elbírálásához szükséges körben, a kellő mélységben feltárta, az így rendelkezésére álló adatokból azonban részben téves jogkövetkeztetést vont le.

A felperes a fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy mivel az alperes nem tett eleget a Kft. 2015. évi beszámolója közzétételére irányuló kötelezettségének, ezért a Ctv. 118/B. § (4)

bekezdése szerint vélelmezni kell a hitelezői érdekek sérelmét. Azon túl, hogy erre az új körülményre a felperes a Pp. 235. § (1) bekezdése szerint a másodfokú eljárásban már nem hivatkozhatott, nem is állapítható meg a perbeli esetben a Ctv. 118/B. § (4) bekezdése szerinti vélelem alkalmazásának a feltételei.

A számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Sztv.) 153. § (1) bekezdése szerint a vállalkozó a mérleggel lezárt üzleti évet követő év május 31. napjáig köteles a letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségének eleget tenni.

Az A. Kft. a 2015. október 31. napján jogerőre emelkedett Cgt..../6. számú végzéssel lett megszüntnek nyilvánítva, a kénysztörlési eljárása 2015. november 27. napján kezdődött, és 2016. március 11-én fejeződött be, a cég kénysztörlését elrendelő végzés 2016. március 17. napján lett közzétéve.

A Kft. 2015. évi számviteli törvény szerinti beszámolója letétbe helyezésére és közzétételére irányuló kötelezettségének az alperes 2016. május 31. napjáig tehetett volna eleget, ám a cég ezt megelőzően, 2016. március 11-ei hatállyal törlésre került.

A 2015. évi beszámoló letétbe helyezésének és közzétételének elmulasztása ezért nem róható az alperes terhére, és nem ad alapot a Ctv. 118/B. § (4) bekezdésében szabályozott vélelem alkalmazására sem.

A cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 118/B. § (3) bekezdése szerint azt az időpontot kell a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése időpontjának tekinteni, amelytől kezdve a cég vezetői előre látták, vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a cég nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. Az elsőfokú bíróság ezt az időpontot 2011. december 31. napjában állapította meg, mivel az alperes 2011. évi mérlegének közzétett adatai szerint az alperes rövidlejáratú kötelezettségeinek összege jelentősen meghaladta a követelések kielégítéséhez felhasználható likvid eszközei, azaz a pénzkészletének összegét.

Az elsőfokú bíróságnak ezt a megállapítását egyik fél sem fellebbezte meg, ezért azt az ítéletábra a másodfokú eljárásban is tényként fogadta el.

Az ítéletábra álláspontja szerint azonban a mérlegadatokat nem mechanikusan kell értékelni, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontjának meghatározása mellett, a Ctv. 118/B. § (3) bekezdése alkalmazása során a gazdálkodásra levonható következtetések érdekében azokat a részleteiben kell elemezni.

A Ctv. 118/B. § (4) bekezdése szerint ugyanis mentesül a vezető tisztségviselő a felelősség alól - többek között - akkor, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése érdekében.

A mérlegben feltüntetett, 2011. december 31-ei állapot szerint az A. Kft. készletei 190 e Ft-ról 2 320 e Ft-ra, követelése 453 e Ft-ról 769 e Ft-ra nőttek, a gazdálkodásának nettó árbevétele az eredménykimutatása szerint az előző évi 567 e Ft-ról 1 415 e Ft-ra nőtt. Igaz, hogy 2011. évben a cég hosszúlejáratú kötelezettségei 1900 e Ft-ról az év végére 4401 e Ft-ra emelkedtek, rövidlejáratú kötelezettségei azonban - bár kismértékben, de - 365 000 Ft-ról 304 000 Ft-ra csökkentek, adótartozása az év utolsó napján 228 539 Ft volt.

Mindezen folyamatok eredményeként az A. Kft. mérleg szerinti eredménye az előző évi -1663 e Ft-ról + 6e Ft-ra javult.

Ezen gazdasági mutatók alapján az ítéletábra szerint az alperes alappal bízhatott abban, hogy ha egyes hitelezőit (a felperest) nem is tudja aktuálisan, az esedékességgel kielégíteni, de a jövőbeli gazdálkodás eredményei erre rövid időn belül fedezetet fognak biztosítani, likviditási gondjai csak átmeneti jellegűek. Ekkor még ésszerűnek, gazdaságilag igazoltnak lehetett elfogadni az alperes

„előre menekülését”, azaz azt, hogy az általa vezetett cég gazdasági tevékenységének élénkítésével kívánt nagyobb árbevételt realizálni abban bízva, hogy az elegendő fedezetet fog nyújtani nem csupán a működés folytatásához elengedhetetlen dologi és személyi jellegű kiadások, hanem a vállalkozást terhelő adó- és járulékfizetési kötelezettségek megfizetésére is.

Az ítéltábla mérlegelése szerint az alperes - bízva a kedvező gazdasági folyamatokban - ekkor még az ilyen tisztséget betöltő személytől az adott helyzetben elvárható módon cselekedett akkor, amikor a tevékenysége folytatásához elengedhetetlen (szállítói, munkavállalói) követelések kielégítését előnyben részesítette az egyéb követelések kielégítésével szemben.

Az A. Kft. 2012. évi mérlegének adatai a cég gazdálkodásában jelentős változást mutatnak.

Bár a 2012. december 31-ei állapot szerint a cég nettó árbevétele jelentősen növekedett (1415 e Ft-ról 6487 e Ft-ra), és 2160 e Ft egyéb bevételt is kimutatott a mérlegben, ezzel párhuzamosan azonban a készletei 2320 e Ft-ról 7496 e Ft-ra, kintlévőségei, követelése 769 e Ft-ról 1643 e Ft-ra emelkedtek, amely változásokat valószínűleg hitelből finanszírozott, mivel hosszúlejáratú kötelezettségei 4400 e Ft-ról 12 595 e Ft-ra, rövidlejáratú kötelezettségei 304 e Ft-ról 738 e Ft-ra emelkedtek, adótartozása ekkor 328 839 Ft volt. A mérleg szerinti eredménye ismét veszteséget, - 2463 e Ft-ot mutatott.

Az ítéltábla álláspontja szerint ezek a hanyatló számviteli, gazdasági mutatók alapján az alperesnek már előre kellett látnia, vagy ésszerűen előre láthatta azt, hogy az általa vezetett cég nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. A mérlegben kimutatott, emelkedett összegű árbevételt ugyanis csak nagyfokú kötelezettségvállalás, anyagi és személyi jellegű ráfordítás mellett érte el, ezáltal a cég ismét veszteségessé vált.

2012. december 31. napját követően ezért az alperesnek az ügyvezetési feladatait a hitelezői érdekek - valamennyi hitelező érdekének - a figyelembevételével kellett volna ellátnia. Ha ezt elmulasztotta, és ennek következtében a kényszertörlési eljárásban törölt cég hitelezői követeléseinek a kielégítése meghiúsult, akkor a Ctv. 118/B. § (1) bekezdése szerint felelősséggel tartozik a kielégítetlenül maradt hitelezői követelésekért.

Az alperes által hivatkozott gazdasági várakozások realitását a 2013. évi mérlegadatok sem igazolták.

A cég nettó árbevétele ugyan nőtt 6487 e Ft-ról 8282 e Ft-ra, készletei és követelésállománya is csökkent (7496 e Ft-ról 2675 e Ft-ra, illetve 1643 e Ft-ról 1415 e Ft-ra), ugyanakkor anyagi jellegű ráfordításai közel kétszeresére nőttek (7997 e Ft-ról 13 164 e Ft-ra) - igaz, személyi jellegű ráfordításai minimálisan csökkentek 3 034 e Ft-ról 2688 e Ft-ra -, továbbá jelentősen nőtt a hosszúlejáratú kötelezettségeinek összege (12 595 e Ft-ról 14 395 e Ft-ra), és még inkább a rövidlejáratú kötelezettségeinek összege (738 e Ft-ról 1535 e Ft-ra).

Gazdálkodása következtében a vesztesége kb. háromszorosára növekedett: mérleg szerinti eredménye -2463 e Ft-ról -7577 e Ft-ra csökkent.

Ebben az évben adóhátralékának összege elérte az 1 846 839 Ft-ot.

Ekkor az alperesnek már tisztában kellett lennie annak a kockázatával is, hogy ha az állami adóhatósággal szembeni követeléseit nem fizeti meg, az veszélyezteti a törvényes működését. A Kft. 2012., majd 2013. évi vesztesége növekedése ismeretében az alperes reálisan, az ésszerű gazdálkodás követelményeit szem előtt tartva nem bízhatott már abban, hogy ha a gazdálkodását változatlanul folytatja, bevételei fedezetet fognak nyújtani az állami adóhatóság felé felhalmozott kötelezettségei rövid időn belül történő kiegyenlítésére.

Az alperes elmulasztotta a felelős vezetőtől az ilyen helyzetben elvárható minimális intézkedések megtételét is: nem kért fizetési haladékot, részletfizetési kedvezményt.

Az elsőfokú bíróság az adós 2014. évi mérlegadataiból - amelyek az adós veszteségének jelentős csökkenését (mérleg szerinti eredmény - 7577 e Ft-ról -1754 e Ft-ra változott) mutatták - azt a következtetést vonta le, hogy az alperes alappal bízhatott még 2014. évben is abban, hogy működését normalizálni tudja.

Ezzel szemben a 2014. évi számviteli törvény szerinti beszámoló egyéb adatait is megvizsgálva az a következtetés vonható le alappal, hogy a Kft. veszteségének csökkentése az anyagi ráfordítások nagyarányú (13 164 e Ft-ról 6 343 e Ft-ra történő) csökkentésének és a készletek egy része eladásának a következménye volt. 2014. évben a tevékenység nettó árbevétele csökkent, a cég hosszúlejáratú kötelezettségállománya azonban változatlan maradt, míg rövidlejáratú kötelezettségei 1535 eFt-ról 2547 eFt-ra nőttek.

A mérlegben kimutatott, az előző évihez képest kedvezőbb - kevésbé veszteséges - helyzet tehát nem az eredményesebb gazdálkodás hatására alakult ki.

Az ítéletábra álláspontja az, hogy a fentebb kifejtettek szerint fennáll az alperes felelőssége a felperes 1.G.40.157/2016/3. számú beadványa mellékletét képező kimutatásban szereplő, a 2012. december 31. napját követően keletkezett felperesi ki nem elégített követelés megfizetéséért. Ezentúl az alperes felelősséggel tartozik a fenti kimutatásban 290., 291. és 293. adónem kódokban feltüntetett, 2012. évben keletkezett kötelezettségekért is, mivel a magánszemély munkavállalóktól levont személyi jövedelemadó, illetve járulékok a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 4. § (3) bekezdés f) pontja szerint sem képezik az adós vagyonának részét (EBH2016.G.5.), ezért ezeket, a munkavállalóktól levont járulékokat, személyi jövedelemadó előlegeket az alperes nem tarthatta az általa vezetett cég birtokában, azokra nézve az adósnak sem tulajdonjoga, sem rendelkezési joga nem is állt fenn.

Ezeknek a felperes kimutatása szerinti, összességében a perben nem vitatott követeléseknek az összege pedig 6 046 029 Ft-ot tesz ki, amelynek a megfizetésére az ítéletábra az alperest a Pp. 217. § (1) bekezdése szerinti teljesítési határidőn belül kötelezte.

A felperes fellebbezése túlnyomórészt, 95 %-ban eredményre vezetett, ezért az ítéletábra a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a túlnyomóan pervesztes alperest a felperesnek a jogtanácsosi munkadíjból álló perköltsége megfizetésére. Az ítéletábra a felperes jogi képviselője munkadíjának összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (4) és (6) bekezdései alapján, mérlegeléssel állapította meg. Ennek során az ítéletábra figyelemmel volt arra, hogy az elsőfokú bíróság mind az alap, mind a megismételt eljárásban csupán egy-egy tárgyalást tartott, ezért a pertárgyértékre figyelemmel megállapítható jogtanácsosi munkadíj összegét a kifejtett jogi képviselői tevékenységgel összhangban álló, az elsőfokú eljárásban 50 000 Ft-ban, az ítéletábra előtt Gf.III.30.388/2016. számon folyt eljárásban 25 000 Ft-ban, míg a megismételt elsőfokú eljárásban szintén az IM rendelet 3. § (5) bekezdése szerint 25 000 Ft-ban, mindösszesen 100 000 Ft-ban tartotta arányban állónak.

A felperes személyes illetékmentessége folytán a feljegyzett illetékből az alperes pervesztességének arányára tekintettel az ítéletábra az alperest a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) és 15. § (1) bekezdése alapján 364 030 Ft kereseti, valamint 4875 374 Ft fellebbezési illeték felhívásra, az állam javára történő megfizetésére kötelezte, és megállapította, hogy a felperes részbeni pervesztességére jutó, 19 160 Ft kereseti, illetve 25 546 Ft fellebbezési illeték az állam terhén marad a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a értelmében.

A jelen másodfokú eljárásban 95 %-ban pernyertes felperes jogi képviselőjének ügyvédi munkadíját az ítéletábra a fentebb kifejtett indokok szerint, mérlegeléssel 12 500 Ft összegben állapította meg, amelynek megfizetésére az alperest kötelezte a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint.

Debrecen, 2017. június 15.

Dr. Görög Attila sk a tanács elnöke, Cógoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Dr. Riczu András sk bíró